

— obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) oraz centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie skierowane jest przeciwko wyrokowi Sądu, w którym oddalono skargę wnoszącą odwołanie na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 25 sierpnia 2009 r. dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku towarowego pomiędzy centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG a Centrotherm Systemtechnik GmbH.

Odwołanie opiera się na następujących zarzutach:

- 1) Zaskarżona decyzja narusza art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ poprzez błędną ocenę wartości dowodowej złożonego pod przysięgą przed Wydziałem Unieważnień oświadczenia osoby zarządzającej wnoszącej odwołanie. Przeciwnie niż uważają Izba Odwoławcza i Sąd, to oświadczenie złożone pod przysięgą stanowi nawet według orzecznictwa Sądu dopuszczalny środek dowodowy w rozumieniu art. 78 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 207/2009.
- 2) Ponadto Sąd dokonał błędnej wykładni art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009. W przeciwieństwie do stanowiska reprezentowanego przez niższe instancje według jednoznacznego brzmienia art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, a także systematyki tego rozporządzenia w postępowaniu w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia na podstawie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 obowiązuje zasada badania z urzędu.
- 3) Dowody przedstawione przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu nie powinny były zadaniem wnoszącej odwołanie zostać odrzucone jako wniesione po terminie. Wynika to, po pierwsze, ze systematyki rozporządzenia nr 207/2009, w szczególności z porównania przepisów dotyczących używania obowiązujących w postępowaniu w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku z przepisami postępowań w sprawie sprzeciwu i w sprawie unieważnienia prawa do znaku z tytułu bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji, a po drugie z ogólnych zasad rozkładu ciężaru dowodu.

Na tym tle konieczna jest celowościowe ograniczenie zasady 40 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95⁽²⁾.

- 4) Gdyby Sąd miał odrzucić celowościowe ograniczenie zasady 40 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95, to zdaniem wnoszącej odwołanie nie ma ona zastosowania, gdyż jest

ona sprzeczna z przepisami i systematyką rozporządzenia nr 2868/95 i narusza ogólną zasadę proporcjonalności obowiązującą w państwie prawa.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 30 listopada 2011 r. — Niederösterreichische Landes-Landwirtschaftskammer przeciwko Anneliese Kuso

(Sprawa C-614/11)

(2012/C 80/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Niederösterreichische Landes-Landwirtschaftskammer

Strona pozwana: Anneliese Kuso

Pytania prejudycjalne

Czy art. 3 ust. 1 lit. a) i c) dyrektywy 76/207/EWG⁽¹⁾, w brzmieniu nadanym mu dyrektywą 2002/73/WE, stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym kwestia dyskryminacji ze względu na płeć w związku z zakończeniem stosunku pracy, które to zakończenie stosunku pracy na podstawie indywidualnej umowy o pracę na czas określony, zawartej przed wejściem w życie wyżej wymienionej dyrektywy (tutaj: przed przystąpieniem Austrii do Unii Europejskiej), następuje wyłącznie wskutek upływu czasu, nie podlega ocenie w kontekście dokonanego przed przystąpieniem [do UE] umownego uzgodnienia ograniczenia czasu obowiązywania umowy o pracę jako „warunku wypowiedzenia”, lecz wyłącznie w związku z odrzuceniem wniosku o przedłużenie umowy jako „warunkiem zatrudnienia”?

- (¹) Dyrektywa Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy (Dz.U. L 39, s. 40) w wersji zmienionej dyrektywą 2002/73/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r.